Ч. 46. Второк 28 лютого (13 марта) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З Ради державної.

Дальша дискусия над проєктом реформи виборчої.

По пос. ґр. Дідушицкім промавляв посол Бакса (Молодочех) і заявив, що загальне, рівне право голосованя єсть конче потрібне в державі, де є примус просьвіти і служби войскової. Чехи не годять ся з предлогою правительства, однак яко приклонники загального, рівного права голосованя будуть старати ся усунути ті несправедливі постанови, які містить в собі проєкт правительства. Треба однак буде конче обмежити компетенцию центрального парляменту а розширити компетенцию країв. Бесідник докоряв правительству за то, що в проєкті нема постанов о обовязку голосованя; розділ мандатів уважає він за несправедливий і на єго думку треба би розділ мандатів перевести після числа жителів.

Опісля промавляли пос. Куделя, Фінк і Станек, а сей послідний заявив, що чеські аґрариї з Чехії, Морави і Шлеска згодять ся лиш на таку реформу виборчу, котра трактувала би на рівні сільскі громади з міскими. Чеські громади сільскі в правительственній предлозі упосліджені, що єсть головною виною Молодочехів.

На засіданю з дня 9 с. м. найзамітнійші були бесіди пос. Сільва-Таруки, Адлєра і Штернберґа. Бесідник консервативної більшої посілости ґр. Сільва-Тарука говорив: Не хотів би я того слухати, що би ту наговорено, коли би правительству прийшло було на гадку предложити тут такий проєкт, котрий би лишав все по давному а викинув лиш пяту курию. Отже не жадайте від нас, щоби ми то витали з одушевленєм, коли правительство і парлямент з рідкою однодушностию рішили ся знести куриї, скасувати право виборче більшої посілости і розділити між себе мандати. Коли роздивите ся в історії палати послів від 1879, то не гадаю, щоби хтось міг нам доказати, що ми коли-небудь ставили висше наші клясові або особисті інтереси понад інтереси держави і понад інтереси широких верств населеня. Бесідник звернув відтак увагу на то, що почин до наділеня кляс робітничих правом виборчим вийшов від одного князя в палаті панів, а відтак пригадав мало знану річ, що вже за правительства ґр. Таффого була гадка завести реформу виборчу. Тоді — казав ґр. Сільва-Тарука — домагали ся ми (вірноконституцийна більша посілість), щоби більше-менше половина мандатів в палаті послів виходила із загального права виборчого, а друга половина на основі заступства інтересів була висилана соймами. Сей проєкт відкинено, а зроблено собі ту вигоду, що лишено все по давному і лиш до давних причіплено пяту курию.

Ґр. Сільва-Тарука доказував дальше, що одиноке справедливе загальне право виборче було би то, котре би опирало ся на заступстві інтересів. Основою такого права виборчого повинна би бути орґанізация у фахові товариства і спілки. Що у нас такої орґанізациї нема, тому винувата система австрийского правліня. У нас є лиш сліди такої орґанізациї: маємо палати адвокатскі, нотаріяльні, лікарскі, торговельні і промислові. Промислові товариства могли би вже давно процвитати і робити неоцінену прислугу свободі і независимости, як би бюрократизм не стояв тому на перешкоді. Господарскі спілки ухвалено вже давно в засаді, але чому їх остаточно не заведено?

Бесідник докоряв правительству, що оно показало ся нездібним, бо не могло зробити парлямент здібним до роботи а відтак доказував, що й найліпша реформа виборча не доведе до цілі, скоро не буде впорядкована національна справа. Шукаймож раз — казав він — з цілою ревностию, з цілою любовию для вітчини тої дороги, що веде до національного порозуміня. Було би длятого льоґічно та й конче потрібно,

---

12)

На Кавказі.

Після дра Вірта, дра Гайна і др.
зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Вже настала була ніч, коли ми допливали до каспійского рейду; богато сьвітел здалека робило враженє, як коли би із заходу на схід тягнуло ся якесь велике місто. Мій товариш сказав до мене: „Правду кажеш, то таки місто, але плаваюче". Коли ми приплили близше, образ змінив ся значно. Ми плили тепер в досить значній віддалі межи двома рядами кораблів, що стояли один коло другого і пустились просто до двох великих перед нами. Один з них то був корабель стацийний, що сильно прикріплений котвами служив за причаль, а з боку коло него другий „Адмірал К", що мав повезти нас попри Петровск і Дербент до Баку. Ми перенесли ся борзо, але треба було довго ждати, заким приміщено многих пасажирів покладових. Я сам для себе здобув одну каюту, в котрій звичайно мусить містити ся 2—4 особи. Тут при малім столичку з зеркалом над ним і електричним сьвітлом з боку, міг я навіть писати, колиб на то море позволило. На щастє було оно підчас цілої дороги так спокійне як рідко. Лиш виімково стрічали ми якийсь другий корабель, а крім того, минувши вже всілякі місця, де ми приставали, мали ми й на самім кораблі богато такого, що нас дуже інтересувало.

Мене займали особливо житє і рух на межипокладі аж до самого Баку і я що рана приглядав ся тому. Щось подібного можна побачити хиба лиш на тих великих кораблях, що везуть еміґрантів до Америки, з тою лиш ріжницею, що тут була далеко більша ріжнородність і все виглядало о много живописнійше. Межи пакунками і скринями, кожами і клунками всілякої величини, форми й краски або й на них сиділа прикучнувши або й лежала у всіляких можливих позициях велика товпа людий в найріжнороднійшій ноші, з накритими головами або й простоволосі, в чоботах з високими холявами, в черевиках і ходаках або таки й босо, мужчини і женщини та діти а всі при купі, одні коло других, як де кому попало ся, Росияни, Татари, Перзи, Сарти та всілякі типи монґольскої раси. Одні зрана межи 6 а 7 годиною сплять ще твердим сном, другі вже пробудили ся та поравть ся коло себе або своїх дітий; инші лагодять вже сніданє, при котрім грає головну ролю білий хліб, риба і кавуни. Хто ще може роздобути собі склянку чаю, той вже таки розкошує. А все відбуває ся тут тихо і спокійно, хиба що заплаче або заверещить яка дитина. А вже найбільше між тими пасажирами Росиян. Простий Росиянин з рижою бородою, своїми вимогами і своїм образованєм не ріжнить ся зовсім від представителів чужих рас; до того він звичайно ще й добродушний і длятого годить ся зі всіми.

Другого дня около полудня станули ми в Петровску, портовім місті, положенім в так званій Даґестаньскій области. Назва „Даґестан" значить „гірский край", але місцеві жителі називають сі сторони Лєсґістаном, що значить „край Лєсґійців". Край сей положений межи ріками Самур на полудни і Сулак на північнім заході, єсть в своїй північно всхідній части над Каспійским морем досить рівний, але вже кілька миль від побережа починають ся кавказкі гори, в котрих жиє множество всіляких племен. Даґестан, що творить нині лиш одну ґубернію, поділену на десять округів зі столицею Темір-Хан-Шура, грав колись в історії дуже важну ролю. Сюди в давних часах ішов з Баку до Кісляра над Тереком головний шлях, котрим відбувала ся вандрівка народів з Азиї до Европи. Може бути, що ся вандрівка стала ся причиною того, що в нинішнім Даґестані жиє таке множество всіляких малих народів, бо аж 32, з котрих найважнійші Лєсґійці, Авари, Ноґайці, татарскі Турмени, Араби Кюри, Акуші і др.; крім тих жиє тут ще около 8000 Росиян і звиш 5500 Жидів, а всіх разом около 600.000 душ.

О посіданє сего краю вели здавен давна довгі і завзяті борби Перзи, Араби, Турки, Татари і Росия, а хоч остаточно Даґестан перейшов в 1812 р. в посіданє Росиї, то все-таки мусіла она ще вести довгу борбу, заким остаточно запанувала в Даґестані а тим самим і на цілім Кавказі. Послідним даґестаньским героєм, котрому удало ся було сполучити всі племена в борбі против Росиї о независимість в краю, був Шаміл (Самуіл). Аж коли Росиянам під командою ґенерала Барятиньского удало ся дня 6 вересня 1859 р. зловити Шаміла в єго послідній кріпости Ґуніб в горах, судьба Даґестану порішила ся остаточно; край

щоби в парі з реформою виборчою пішла й ревізия конституциї.

Пос. Адлер (німецкий Жид, социяліст) зазначив насамперед, що народи Австриї і нарід робочий діждали ся вже раз початку кінця тої борби, яку вели о свої права, і длятого витає проєкт правительства, котрий приносить сповнене права народу, хоч не видить в нім такого діла, котре відповідало би социялістичній проґрамі. Ми — казав бесідник — жадаємо загального права виборчого для кождого горожанина без ріжниці пола від 20 року житя. Чоловік з 35 роком вже за старий і нам єго вже не треба. Адлер противив ся дальше постанові проєкту о осідку виборців, бо она звернена против робітників. Він критикував предлоги правительства і звертав увагу на то, що проєкт реформи непотрібно звязаний з всілякими иньшими законами; іменно же не потрібно злучено з ним проєкт закона о свободі виборчій. Такого закона не потреба, бо свободу можна забезпечити вже самим способом виборів. Бесідник противний особливо тому, щоби було тайне скрутинїум, щоби комісия виборча по відданю голосів засідала сама одна та числила голоси і впускала виборців знову аж по обчисленю голосів.

Пос. Адлер полемізував опісля з ґр. Дідушицким і сказав, що теперішний проєкт правительства не єсть упокоренем польского і руского народу в Галичині. В порівнаню, теперішним станом, в порівнаню з теперішними законами єсть ся предлога для Галичини величезним поступом. Бесідник зазначив відтак становище социяльної демократиї супротив правительства і сказав: Державі добре з нами, котрих називають правительственною партиєю. Тим докоряють нам панове властителі більшої посілости. Не знаю, чи то із зависти, чи гніваують ся на нас за то, що псуємо їм ремесло. Ми підпираємо правительство лиш доти, доки оно робить щось розумного і конечного. Правительство австрийске хоч і як боїть ся пролетарияту, хоч і як ненавидить социялістів, мусить їм часом признати рацию, бо партия пролетарияту то розум сего загалу. (Ґр. Менсдорф: О, саперльот! — Розуміє ся, що лиш ви одні розумні! — Тут заводить ся перепалка межи ґр. Менсдорфом і Штернберґом з одної а Адлером і Шумаєром з другої сторони). Наконець звертаєсь Адлер до послів і каже: Можете з сею палатою вже попращати ся. Пос. Ґрабмаєр закінчив свою бесіду словами: Предлога бар. Ґавча померла Але ті, котрих перед часом оголосять померлими, жиють иноді найдовше. Тут лиш один, що помер а помер на віки: то парлямент привилеїв, померли куриї, померли всї брехні і крутанини, що поза тим крили ся... (Пос. Малік: Померла народність! Може не правда? — Пос. Адлер:)... а зачинає жити право народів. В тім дусї ставлю внесене, щоби предлогу передати комісиї виборчій.

Тепер забрав голос ґр. Штернберґ і передовсім полемізував з Адлером і социялістами. Зміст єго бесіди як і дальшої дискусиї подамо в слідуючім числї. Тут лиш скажемо ще, що промавляв пос. Ончул (Румун з Буковини) а відтак засїданє закрито і слїдуюче назначено на второк.

сей стратив зовсім свою независимість і став ся провінциєю Росиї. Шаміла вивезли були насамперед до Петербурга, відтак позволили єму проживати з цілою родиною в Калузї а опісля в Киеві, а цар надав єму і єго родині шляхотство. Наконець виїхав Шаміл до Мекки і в 1871 р. помер в Медині. Провительство росийске полишило було ще на якийсь час в Даґестані місцевих ханів при їх давній власти і придало їм лиш своїх офіцирів, але опісля усувало одного за другим, аж завело в сім краю зовсім свою адміністрацию і утворило з него свою ґубернію.

Місто Петровск єсть не велике, бо має ледви що більше як 5000 жителів, але оно дуже торговельне, бо з одної сторони положене при шляху зелїзниці, що веде від стациї Беслан на Владикавкаскій зелїзници попри Дербент аж до Баку, а з другої удержує корабельний рух межи Астраханом, Дербентом і Баку та закаспійским краєм. Петровск має дуже добру пристань та й замітне ще своїми морскими купелями. Впрочім місто се як і всї инші малі міста в Росиї.

В дальшій дорозї заїхали ми до Дербенту, давної столиці Даґестану. Місто се, положене на споді високої гори, вкритої лісом, виглядає здалека від сторони моря дуже живописно. На самім вершку гори виднїє ся цитаделя а під нею лежить місто в виді чотирокутника, обведене старими мурами і окружене городами і садами та виноградниками. В горішній части міста, в палаті давних володітелів Даґестану, єсть резиденция начальника міста, а в середній части суть базари, церкви і мошеї. Місто має майже зовсім оріентальний характер. Тут єсть аж 16 мошей шіїтских і одна сунітска та 3 жидівскі божниці а з християньских церков єсть лиш одна православна і одна вірменьска. В долїшній части стоять лиш самі нужденні хати рибацкі та виднїють ся розлогі насовиска. На північ від міста стоїть славний памятник Кірк-Лар або памятник „сорок героїв“, вкритий многими арабскими написями і поставлений в честь тих, що погибли в борбі з Арабами підчас здобуваня Даґестану. В полудневій сторонї видко великі виноградники. Нинїшне місто має около 15000 жителів і єсть дуже торговельне. Головним предметом торговлї єсть садовина і дрок (бріч), котрий росте в самім містї і єго охрестности а котрого, як звістно, уживає ся до крашеня. Самого дроку вивозять річно за півтора мілїона рублів до Астрахану. Иньшими артикулами торговельними суть головно шкіра і тютюн, котрі вивозять до Баку.

Коло Дербента починає ся т. зв. кавкаский або дербентский мур, дуже подібний до великого хіньского муру, лиш своїм обємом, величиною і довготою менший від него. Мур той тягне ся через долини і гори одної части Кавказу. В тамошних сторонах розповідають собі, що той мур тягнув ся колись без перерви від Каспійского аж до Чорного моря і що по нїм можна була за шість годин переїхати з одного кінця на другий. Розуміє ся, що то байка, бо від одного моря до другого задто далеко, як щоби можна заїхати в тім часї хоч би й по найгладшій і найрівнїйшій дорозї та й на найжвавшім кони. Але то вже може бути, що той мур тягнув ся в тім напрямі, бо ще й нинї єго останки тягнув ся від всходу на захід через даґестаньскі сторони звані Табасеран а найлїпше задержали ся коло самого Дербента, від котрого й мають свою назву.

Дербентский мур то найзамітнїйша і найдивнїйша будівля на Кавказї. Він єсть пересїчно на 9 метрів високий, на 3 метри грубий і тягне ся ще нинї на 150 кільометрів далеко; він збудований так, що з обох боків суть муровані стїни а середина заповнена камінєм, ріпяками і румовищем, сполученим вапняною заправою, що особливо нагадує будову згаданого хіньского муру. Мур той мав колись вартівні і башти та зелїзні брами а на то вказує ще й до нинї назва міста Дербенту, котрий Араби називають Баб ель-абвад (головна брама) або Бабель-кадіб (зелїзна брама) а ся послїдна назва значить то само що й турецка Демір-капу. Башти стояли по обох боках муру і виставали далеко зпоза него; они були в серединї від самої долини аж до вершка порожні і піднимали ся понад сам мур лиш на 1 метер високо. Они були по всїй імовірности призначені до того, щоби в них могла помістити ся залога та щоби було де робити склади оружия і потрібної для залоги поживи. Сам вершок муру творить тверду, гладку дорогу, забезпечену з обох боків грубими стїнами, по котрій можна було перейти з одної башти до другої. (Дальше буде).

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — Конференция в Альґесірас і австро-угорский проєкт. — Подї в Росиї.

Конференция предсїдателів клюбів згодила ся в суботу, що комісия для реформи виборчої має складати ся з 48 членів а мандати до тої комісиї мають бути розділені після дотеперішного способу розділюваня, а то на кождих 8 членів в якійсь партиї або ґрупі партий має припасти один мандат. Отже після того ключа будуть поодинокі партиї заступлені в комісиї в слїдуючий спосіб: Коло польске 7 членів, Молодочехи 7 (з того один мандат відступають ческим радикалам), німецка партия народна 6, німецка партия поступова 4, вірноконституцийна більша посілість 3, центрум 3, полуднево-славяньский клюб 4 (1 мандат для вільнодумних), консервативна більша посілість 2, Італїянці 2, независимі Всенїмці 1, руский клюб 1, румуньский клюб 1, социялдемократи 1, християньскі социяли 3 а дикі Всенїмці разом 3 члени.

Майже всї партиї визначили вже своїх членів до тої комісиї. Молодочехи визначили послів: Крамаржа, Мастальку, Ціпера, Страньского і Грубого, а радикали Хоца; німецка партия поступова визначила: Перґельта, Ґроса, Демеля і Фоґлера; — християньскі социяли: Ґесмана, Фінка і Шрефля; — полудневі Славяни: Івцевича, Пльоя і Шустерзича а вільнодумні Ферянчича; — независимі Всенїмці: Герольда; — социял-демократи: Адлера; — рускій клюб: пос. Романчука; — румуньский клюб: Ончула. — Кажуть, що предсїдателем комісиї для реформи виборчої буде вибраний пос. Кайзер з німецкої партиї народної.

Пос. Василько на послїднім засїданю палати послів звернув увагу президента палати, що на інтерпеляциї ґр. Штернберґа знаходять ся також чотири підписи членів з єго клюбу. Інтерпеляцию предложив їм до підпису пос. Голяньский, а що клюб єго поборює з засади практику конфіскуваня в Австриї, то члени єго підписали інтерпеляцию. Коли же були би знали, що то розходить ся о інтерпеляцию ґр. Штернберґа в справі конфіскати єго книжки „Атаки консервативної кавалериї“, то були би тої інтерпеляциї не підписали. Бесїдник запитав президента, чи він хоче приняти сю заяву до відомости. На то відповів президент палати ґр. Феттер: У відповіди на то питанє можу лиш панам поручити прочитати насамперед інтепеляциї, заким їх підпишете.

Австрийский делеґат на мароккањскій конференциї в Альґесірас ґр. Вельзерсгаймб предложив проєкт в справі мароккаьской полїциї, котрий має посередничити межи Франциєю а Німеччиною. Проєкт сей, зложений з 8 артикулів, звучить:

1) Найвисшу верховну команду над полїцийним войском має султан. — 2) Орґанізацию і провід полїцийного войска повіряє султан француским официрам в Тетуанї, Танґері, Лярашу і Рабатї. — 3) То само повіряє султан іспаньским официрам в Мазаґанї, Саффі і Моґадорі. — Султан іменує одного ранґою висшого официра, котрому повірена буде орґанізация і команда полїцийного войска в Касаблянка, але рівночасно має в тім містї фунґувати також і ґенеральний інспектор всего полїцийного войска. Того висшого официра буде султан вибирати з поміж 3 официрів, яких представлять єму правительство швайцарске або нідерляндске.—5) Войско то має бути з самих Марок-

канців.—6) Адміністрацию і рахунковість в тім войску мають вести европейскі урядники, котрі мають також займати ся виплатою платні і всяких належитостий. Гроші буде давати до розпорядимости марокканьский банк державний. — 7) Ґенеральний інспектор поліцийного войска буде складати звіт о своїй діяльности дипльоматичному тілу в Танґері, котре буде допильновувати, щоби була задержана границя, призначена для орґанізациї поліциї. — 8) Час, через котрий має тревати тота інституция, предкладає ся на пять літ.

Німецкий делеґат Радовіц заявив, що в засаді годить ся на тоті австро-угорскі предложеня і додав: „Зрікаємо ся тим самим головної части наших жадань в справі поліциї в надії, що через то буде осягнене загальне порозуміне. При тім можна би француский проект заслугуючий на поважнійше розслїджене доповнити проєктом австро-угорского делеґата. Було би відповідно передати оба тоті проєкти редакцийному комітетови, котрий повинен би постарати ся о то, щоби оба тоті проекти погодити з собою“. Ся заява німецкого делеґата зробила як найлїпше вражінє і викликала надію, що марокканьска справа взагалї буде на конференциї успішно залагоджена.

„Pesti Naplo“ доносить, що **управляючий комітет коаліциї** має бути розвязаний і бар. Феєрварі одержав вже уповажнене Корони до сего кроку. „Budap. Hirlap.“ доносить знов, що правительство буде тепер робити заходи, щоби на основі угоди з 1867 р. утворити „цїсарску більшість“ в парляменті. В цїли переведеня того пляну одержало правительство два роки часу. Правительство було би найрадше хотїло таки зовсім не розписувати в тім часї виборів, але монарх тому спротивив ся. Правительство буде однак доти переводити вибори, доки аж не осягне своєї цїли.

В Росиї настав вже рух виборчий до Думи державної, але великого одушевленя не видко, а за то многі партиї здержують ся від виборів. Так відбули ся тимчасові вибори н. пр. в Москві серед тамошних робітників а значна часть з них не взяла участи в виборах. Поляки роблять собі надію, що в ґуберніях з мішаним населенєм не будуть могли перецерти значне число своїх кандидатів. У вільненьскій ґубернії — кажуть они — вийдуть всї польскі кандидати до Думи з виімкою обовязково-селянина, котрим буде Литвин. В самім Вильнї грозить Полякам небезпечність від сторони Жидів, котрих в містї єсть 58 проц. всїх жителів а 45 проц. правиборців.

Новинки.

Львів, дня 12-го марта 1906.

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства просьвіти іменував Ілію Чижа, управителя школи в Клепарові учителем школи вправ в учительскій семинариї мужескій в Сокали, а Ад. Климента, заступника учителя в мужескій семинариї учительскій в Терноподи учителем школи вправ в тім заведеню.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував ad personam старшими офіциялами в IX. кл. ранґи з полишенем в дотеперішних місцях службових, канцелярийних офіциялів: Івана Гдулу в Янові, Йос. Морского в Золочеві, Фел. Левциньского в Золочеві, Йос. Копика в Бережанах, Фел. Хомяка в Камінцї струм., Вінк. Волїнця в Стрию, Януария Цурковского в Бережанах, Сам. Пукшин Бачиньского в Старім Самборі, Льва Щербиньского в Золочеві, Едв. Ад. Вайса в Заліщиках, Йосифа Мілера у Львові і Івана Тилїщака в Коломиї, та іменував ad personam канцелярийними офіциялами в X. кл. ранґи з полишенем в дотеперішних місцях службових, канцелїстів: Як. М. Ляндесберґа в Золочеві, Меч. Сербеньского в Коломиї, Омеляна Сврельовского в Радехові, Йос. Свидиньского в Косові, Матія Керницкого в Кутах, Каз. Балицкого в Болшівцях, Юрия Мартинця в Потоцї золотім, Едв. Бандурского в Делятині, Каз. Жоржа у Львові і Йос. Маєра в Бучачи.

— **Дрібні вісти.** З причини смерти соймових послів Володим. Трусколяского і дра Петра Гурского, удав ся п. Маршалок краєвий з просьбою до п. Намістника о розписанє доповняючих виборів послів соймових з сільских громад повіта сяніцкого і з більшої посїлости округа виборчого краківского. — Утїк з дому родичів 11-лїтний Антін Сїромский, ученик рускої ґімназиї у Львові.— В фабрицї машин кн. Любомирского при ул. сьв. Мартина у Львові, посперечав ся в суботу відливач зелїза Йосиф Опишкевич з хлопцем Михайлом Героном. Герон ударив так сильно Опишкевича кусником зелїза, що зломив єму обойчикову кість.— Дня 5 с. м. уконституовала ся жовківска повітова рада. Презесом вибрано п. Тадея Старжиньского, заступником о. Йос. Долошицкого.

— **Підкинена дитина.** З Золочева пишуть: Дня 16 падолиста 1905 приїхала до села Куткора якась женщина вічним поїздом і заночувала у господаря Івана Бекера. Она казала, що їде до Милятина, а в ночи не може найти підводи і не може з маленькою дитиною, котру мала на руках, іти до Милятина пішки. Господар приймив єї на нічліг, але коли всї в хатї заснали, зникла она, полишаючи свою дитину в опіцї господаря. Той ждав 8 днів на поворот матери, але не діждав ся. Підкинену дитину взяли господарі Приставскі і она охрещена в тамошній церкви іменем „Евгенїї“. Приставскі хотять задержати дитину за свою, коли она одержить їх родове назвиско.

— **Наслїдки пустоти.** З Перемишля пишуть: В четвер дня 8 с. м. в полудне пострілив 11-лїтний син властителя Европейского готелю, Маняка, 9-місячну дитину шевця Фрідмана, котру служниця, користаючи з погоди, винесла на подвірє. Хлопець з пустоти прицїлив ся набитим фльобертом до дитини, вистрілив і поцілив єї шротом в голову. По коротких муках дитина умерла.

— **16-лїтний опришок.** На музиканта Йосифа Зельцера і ідучого з ним 10-лїтного хлопця Дудя Гольдмана, що піє в руцї 5 корон, напав в суботу над вечером при ул. Замарстинівскій 16-лїтний ученик столярский, Винкентий Кравс і грозячи ножем, жадав гроший. На крик о поміч збігли ся люди і віддали молодого рабівника в руки поліциї.

Телеґрами.

Будапешт 12 марта. Суботнїшні непокої на університетї викликала серед академічної молодежи чутка, що сенат хоче повитати нового міністра просьвіти. Коли студентам не удало ся зробити бурду в університетї, пішли они на техніку, а не знайшовши там прихильників, розійшли ся.

Варшава 12 марта. В суботу вечером відбула ся загальна ревізия на всїх улицях міста і на передмістях при помочи всеї залоги і поліциї. Арештовано богато людий, котрі не мали леґітимациї. На Празї задержані два чоловіки добули револьвери і застрілили старшого надзирателя поліциї і одного поліцианта. Патруля войскова стрілила до сих людий і застрілила одного. Підчас тої стріляниви куля револьверова поцілила случайно переходячого робітника і він погиб на місци.

Москва 12 марта. При вчерашних тимчасових виборах, в котрих брали участь робітники з міста Москви і московскої провінциї, не взяли участь в виборах робітники із 38 фабрик на загальне число 176 промислових заведень в Москві.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави руської, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави руської
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·35	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави руської
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).